

NHỮNG THẮC MẮC BÊN LỀ TIN MỪNG

Trong cơn đại dịch, báo giấy buộc phải tạm ngưng vài kỳ, xin đăng “NHỮNG THẮC MẮC BÊN LỀ TIN MỪNG” qua những mẫu truyện trích từ tập truyện **ÔNG BÁ HỘ** của tác giả **Mạch Kỳ Trân**.

4. Số phận của Giuđa

Ông bá hộ Cư cho phép các tá điền nghỉ việc sớm để dự nghi thức Thứ Sáu Tuần Thánh. “Lẽ” xong, Út, anh tá điền trẻ, đi về nhà ngang qua khu dinh thự của ông bá hộ Cư; từ xa thấy ông đứng ở cổng ngắm người qua lại, Út liền đi nép vào dòng người nhằm tránh bị ông phát hiện -kéo lại tóm lấy nó, sai vặt việc này việc nọ cho đến tối- Tuy nhiên đâu có dễ! Nó đi ngang qua chỗ ông đứng được mươi bước, đang mừng thầm vì tưởng mình sắp thoát, ai dè!... nó giật thót vì tiếng quát to âm của ông:

- Út!... Út!... Né tao hả cái thằng Giu-dà?

Đám đông cười “rần” vì họ cũng hiểu chuyện.

Út đành phải tách khỏi dòng người, tiu nghiu quay lại và đến bên ông với nụ cười méo xệch:

- Dạ đâu có đâu! Con thấy ông chủ bận suy nghĩ chớ bộ...

Ông bá hộ giương cặp mắt xệch nhìn Út như cái kiếu con chim đại bàng nhìn con rắn đang giãy giụa dưới móng vuốt của nó, trẻ môi ông nói:

- Mà đúng là thằng... Giu-dà!

Nhưng bỗng ông vừa quay phắt người vừa phẩy tay nói:

- Vô đây... Lẽ lớn... Tao thương!

Nghe ai bảo “thương” thì mừng, chứ nghe ông bá hộ nói “thương” Út chẳng mừng; vì nó đã từng nhiều lần được ông “thương” rồi; phần thương của ông có khi chỉ là một trái ổi xá lý to... nhưng héo queo héo quắt; có khi cái ấm trà tuyệt đẹp... nhưng sứt quai; hay phần thương có lần là một thúng giạ đầy lúa... nhưng xem kỹ thì thấy còn đầy lúa lép đem về “vê phơi” xong chẳng còn được bao nhiêu lúa chắc... Út lững thững theo sau ông bá hộ đi vào nhà. Vào đến sân ông vớ cái nón nỉ cũ màu đen đặt trên chiếc bàn đá ngoài sân đưa cho nó:

- Thương mà cái nón quý.

Út giờ hai tay đón lấy; nó ngỡ ngần vài giây trước cái nón nỉ đen tuyền vì sự nhớ đến người cha già tội nghiệp của nó có lần nói mơ ước một chiếc nón nỉ... Tuy phát hiện có vài lỗ thủng trên đỉnh chiếc nón nhưng Út vẫn mừng rỡ và cảm ơn rồi rút. Ông bá hộ không chú ý lắm đến lời cảm ơn của nó, ông hỏi:

- Tối nào mà cũng đến Ông à?

Út “Dạ”. Ông bà hộ lại hỏi:

- Ông dạy mà cái gì?

Út khéo léo liếc nhìn mặt ông bá hộ để xem ông hỏi có hàm ý “cà khịa” với cha sở hay không:

- Thưa ông cố dạy gì, con học nấy.

Như chợt nhớ ra, môi vẫn trẻ, ông bá hộ hạ giọng bảo:

- Mà y hỏi Ông giùm tao chuyện này. Nhớ là đừng nói tao hỏi: Chúa Giêsu xin Chúa Cha tha cho tất cả bọn giết Chúa; vậy thằng Giuđa có được tha không?

Buổi tối, nghe Út kể, cha sở trả lời:

- Không! Vì hắn đã tự xử xong rồi.

LỜI BÀN: Cha sở còn trung lời cầu nguyện của Chúa Giêsu: “*Khi còn ở với họ, con đã gìn giữ họ trong danh Cha mà Cha đã ban cho con. Con đã canh giữ, và không một ai trong họ phải hư mất, trừ đứa con hư hỏng, để ứng nghiệm lời Kinh Thánh*”. (Ga 17, 11-19)

Vài người có mặt ở đó hỏi cha sở: Giuđa phạm vào tội tự tử, một trọng tội có đúng không? Cha sở đáp: Đúng! Giết người hay giết mình dù bằng cách nào đi nữa cũng đều là trọng tội, bởi vì chỉ có Thiên Chúa, Đấng ban sự sống, mới có quyền lấy lại sự sống của ta mà thôi.